LingVaria
Rok XXI (2026) | 2 (42) | s. 93–108
https://doi.org/10.12797/LV.21.2026.42.06
Licencja: CC BY-NC-ND 4.0

Renata Przybylska
Uniwersytet Jagielloński, Kraków
renata.przybylska@uj.edu.pl

O NAZWACH ŻEŃSKICH ZAKOŃCZONYCH NA *-ARA*

Słowa klucze: nazwy żeńskie, ekspresywizmy, słowotwórstwo
Keywords: female names, expressives, word formation

Przedmiotem niniejszego opracowania są nazwy żeńskie zakończone na *-ara*, stanowiące dziś modny typ nazw zabarwionych ekspresywnie i charakteryzujących współczesne kobiety. Już wcześniej przyciągnęły one uwagę badaczy. Renata Grzegorczykowa i Jadwiga Puzynina (1979: 276) w swojej monografii uwzględniły opis formantu *-ara*, tworzącego derywaty mutacyjno-modyfikacyjne z ekspresją pejoratywno-żartobliwą. Pisała szerzej o takich nazwach Iwona Kaproń-Charzyńska (2011) oraz autorka niniejszego artykułu (Przybylska 2012). Kaproń-Charzyńska zebrała kilkanaście lat temu z różnych źródeł 70 takich nazw.

1. Podstawę materiałową moich badań stanowi większy zbiór, liczący 155 nazw pochodzących z następujących źródeł: 1) z *Wielkiego słownika języka polskiego PAN* (WSJP PAN); 2) z *Uniwersalnego słownika języka polskiego* (USJP); 3) z Obserwatorium Językowego Uniwersytetu Warszawskiego[1]; 4) z Obserwatorium Kultury

[1] https://obserwatoriumjezykowe.uw.edu.pl/ (dostęp: 28 I 2026).

i Języka Młodzieży UJK[2]; 5) z internetowego *Słownika slangu miejskiego*[3]; 6) z opracowań autorstwa Iwony Kaproń-Charzyńskiej (2011), Renaty Przybylskiej (2009, 2012), Natalii Siudzińskiej (2016) i Anny Wileczek (2022); 7) z własnej kwerendy, przede wszystkim w internecie. W tym zbiorze są jednostki o różnym stopniu rozpowszechnienia i różnym zakresie społecznym. Część jest używana w potocznej odmianie języka ogólnego, inne pozostają w wąskim obiegu środowiskowym, głównie w gwarze młodzieżowej lub środowiskowych odmianach zbliżonych do gwar przestępczych. Wyróżnia się zbiór nazw funkcjonujących głównie w mediach społecznościowych. Sondażowe badanie frekwencji tych leksemów w wersji pełnej korpusu NKJP przez wyszukiwarkę Poliqarp dało wynik przedstawiony w tabeli 1.

Tabela 1. Frekwencja nazw na *-ara* w NKJP (pełna wersja)

Nazwa	Liczba wystąpień	Nazwa	Liczba wystąpień
szczęściara	550	tupeciara	14
gówniara	464	łobuziara	11
plotkara	269	tapeciara	10
kociara	198	dojara	9
panikara	128	dresiara	9
cwaniara	126	zadymiara	9
bałaganiara	105	meliniara	8
nudziara	97	rutyniara	8
farciara	59	sklepikara	6
lodziara	52	straganiara	6
spryciara	48	wazeliniara	6
flirciara	40	samochodziara	5
blachara	39	jajcara	4
szczeniara	36	koniara	4
handlara	31	kuchara	4
wieśniara	24	chłopaczara	3
sztywniara	23	fuksiara	3
solara	22	pomponiara	3
psiara	21	ściemniara	3
rozrabiara	18	tandeciara	3
pielęgniara	17	cieniara	2

[2] https://obserwatorium-mlodziezy.ujk.edu.pl/ (dostęp: 25 I 2026).
[3] https://www.miejski.pl/ (dostęp: 20 I 2026).

Nazwa	Liczba wystąpień
debeściara	**2**
giganciara	**2**
herbaciara	**2**
karciara	**2**
labadziara	**2**
lumpiara	**2**
seksiara	**2**
szmaciara	**2**
świniara	**2**
zbrodniara	**2**

Nazwa	Liczba wystąpień
bikiniara	**1**
bukieciara	**1**
ciuchara	**1**
grandziara	**1**
kiełbasiara	**1**
prywaciara	**1**
siatkara	**1**
sofciara	**1**
studenciara	**1**
tipsiara	**1**

Co najmniej po dwa poświadczenia w korpusie mają 52 leksemy, pojedynczo zaś w korpusie jest udokumentowanych kolejnych 10 jednostek. W sumie zatem mamy potwierdzenia w NKJP wraz z cytatami dla 62 haseł.

2. Celem opracowania jest odpowiedź na trzy pytania:

Jakie jest miejsce nazw na *-ara* w systemie słowotwórczo-leksykalnym polszczyzny?

Jaka jest chronologia nazw tego typu?

Co mówią te nazwy o współczesnych dziewczynach i kobietach, do których się odnoszą?

Jako punkt wyjścia w analizie przyjmuję zbiór nazw żeńskich na *-ara* odnotowanych w WSJP PAN, dla których słownik wskazuje datę roczną pierwszego poświadczenia w tekstach.

Badane nazwy pod względem strukturalnym reprezentują kilka typów.

2.1. Pierwszy typ ilustruje przykład *plotkara*, pochodna od *plotkarka*, czyli należą tu nazwy żeńskie motywowane inną nazwą żeńską, pod względem ekspresywnym neutralną, która w łańcuchu derywacyjnym pochodzi od odpowiedniej nazwy męskiej, w tym przykładzie od *plotkarz*.

plotkarz → *plotar*[*-k-a* → *plotkar-a*
nazwa męska na -*arz* → nazwa żeńska na -*ar-ka* → ekspresywna nazwa żeńska na -*ara*

Formacje typu *plotkara* powstały w wyniku derywacji ujemnej przez ucięcie cząstki [*–k-* z nazwy żeńskiej zakończonej na *–ar-ka* : *plotkar*[*k-a*.

Grupa I: *bukieciara*, *flirciara*, *gazeciara*, *grzybiara*, *handlara* 1953[4], *herbaciara*, *karciara*, *kociara*, *koszykara* 2005, *kuchara* 1913, *nudziara*, *panikara*, *pielęgniara*, *plotkara* 1922, *prywaciara*[5] 1993 (uwaga: *prywaciarka* jest późniejsza – 2005), *przekręciara* 2007 (uwaga: *przekręciarka* też jest późniejsza – 2009), *siatkara*, *sklepikara*, *spadochroniara* (cztery znaczenia) 1983, *spryciara* 1950, *straganiara*, *szafiara*, *szmaciara* 1984, *tandeciara* 2003, *zbrodniara*.

Taka interpretacja tych nazw jest zgodna z poglądem N. Siudzińskiej:

> przedstawione rozwiązanie (nazwa męska → nazwa żeńska → ekspresywum) najlepiej sprawdza się przy nazwach motywowanych nienacechowanym rzeczownikiem męskoosobowym, np.: jeśli podstawa jest neutralna (np. *handlarz*), to *handlarka* jest formą neutralną (nazwa żeńska od męskiej), *handlara* zaś – nacechowaną (ekspresywum) (Siudzińska 2016: 147).

Jednak w tej grupie ujmujemy także formacje oparte na nazwie męskiej nacechowanej, jak np. *przekręciara* pochodna od *przekręciarka*, a ta od *przekręciarz* ‘osoba, która podejmuje niezgodne z prawem lub nieuczciwe działanie w celu osiągnięcia korzyści materialnych’ (WSJP PAN).

Głównym kryterium wyłonienia tego podzbioru jest występowanie nazwy na *-ara* jako trzeciego ogniwa w łańcuchu derywacyjnym: nazwa męska na *-arz* → nazwa żeńska na *-ar-ka* → ekspresywum na *-ara*.

Te nazwy są zazwyczaj traktowane w słowniku WSJP PAN jako formacje ekspresywne, zarazem potoczne.

2.2. Drugi typ reprezentuje nazwa *szczęściara*, pochodna od nazwy męskiej *szczęściarz*. Formacje tego typu powstały w wyniku derywacji paradygmatycznej, czyli przez przeniesienie podstawy słowotwórczej z deklinacji męskiej do deklinacji żeńskiej z towarzyszącą temu alternacją gramatyczną *rz : r*.

> *szczęściarz → szczęściar-a*
> **nazwa męska na *-arz* → nazwa ekspresywna żeńska na *-ara***

Grupa II: *badziewiara*, *bałaganiara* 1967, *bikiniara* 1957, *bojówkara*, *buciara*, *doliniara*, *dresiara* 2001, *dupiara*, *farciara* 2004, *fuksiara* 2003, *gówniara* 1956, *grandziara*, *jajcara*, *kawiara* 2005, *kiełbasiara*, *kociara*[6] 1992, *konfiara*, *koniara*, *kręcia-*

---

[4] Przy niektórych nazwach podaję za WSJP PAN datę roczną wskazującą na pierwsze poświadczenie jej użycia w źródłach pisanych.

[5] *Prywaciara* oznacza nie tylko osobę, lecz także prowadzenie prywatnego sklepu, zakładu itp. lub sam ów sklep, zakład.

[6] SW (II: 387) notuje w innym znaczeniu ‘kot wielki, okazały, kocisko’.

ra 2008, *lajciara*, *lansiara*, *meliniara* (dwa znaczenia) 1986, *memiara*, *nudesiara*, *nudziara* 1904, *pisiara*, *psiara*, *rutyniara* 1955, *samochodziara*, *samolociara*, *spryciara* 1950, *syfiara* 1994, *szczęściara* 1962, *społeczniara* 1976 (ale *społeczniarz* jest późniejszy – 2009), *stupkara*, *szmaciara* (dwa znaczenia) 1984, *świniara*, *tandeciara* (dwa znaczenia) 2003, *tupeciara*, *typiara*, *wazeliniara* 2005, *winiara*, *zadymiara* 2003, *zupiara*, *żeglara*.

Te formacje nie mają poświadczonego teoretycznie możliwego drugiego ogniwa w łańcuchu derywacyjnym zaczynającym się od nazwy męskiej, to znaczy brak np. formacji **szczęściarka*. Jednak granica między nazwami typu I i II okazuje się płynna, ponieważ brak formacji zakończonych na *-arka* może być wynikiem tego, że nie zostały one po prostu odnotowane w słownikach, a nie tego, że nie były czy nie są używane. Poza tym zastanawia fakt, że niektóre nazwy na *-arka* zostały w źródłach odnotowane później niż te na *-ara*. Nie jest więc wykluczona taka kolejność derywacji: *przekręciarz* → *przekręciara* → *przekręciarka*.

2.3. Trzeci typ można zilustrować przykładem nazwy *cwaniara*, pochodnej od nazwy męskiej *cwaniak*. Tu mamy już do czynienia z sytuacją, gdy cząstka *-ara* funkcjonuje jako pełnoprawny osobny morfem słowotwórczy – sufiks, który jest dodawany do skróconej podstawy słowotwórczej. Służąca jako podstawa słowotwórcza nazwa męska jest nazwą motywowaną, pochodną bądź to od rzeczownika, np. *wieśniak* od *wieś*, czasownika, np. *naciągacz* od *naciągać*, bądź od przymiotnika, np. *cienias* od *cienki* w znaczeniu ‘mało uzdolniony, mało inteligentny, mało sprawny’ (ibid.).

cwani[*ak* → *cwani-ar-a*
nazwa męska z sufiksem innym niż *-arz* + ucięcie → nazwa ekspresywna żeńska na *-ara*

Grupa III: *cieniara*, *cwaniara* 1966, *debeściara* 2005, *kręciara* 2008 (od *kręciciel*), *łobuziara* 1998, *naciągara*, *naiwniara* 2002, *piwiara*, *piwniczara*, *przeciętniara*, *rozrabiara* 1965, *szczeniara*, *sztywniara*, *wieśniara* 1991.

Sufiksem, który jest ucinany w będącej podstawą słowotwórczą nazwie męskiej, najczęściej jest *-ak*, por.: *cwaniak*, *debeściak*, *łobuziak*, *naiwniak*, *wieśniak*, rzadziej inny: *cienias*, *rozrabiaka*, *naciągacz*. Niektóre z tych nazw konkurują z inaczej zbudowanymi nazwami żeńskimi, np. *cwaniara* i *cwaniaczka*, *naciągara* i *naciągaczka*, *naiwniara* i *naiwniaczka*, *sztywniara* i *sztywniaczka*.

2.4. Czwarty podzbiór obejmuje nazwy żeńskie pochodne od niemotywowanych nazw męskich typu *hipis* → *hipisiara*. Tu także *-ara* jest już pełnoprawnym sufiksem słowotwórczym.

nazwa męska niemotywowana słowotwórczo → ekspresywna nazwa żeńska na *-ara*

Grupa IV: *dzbaniara*[7], *faceciara*, *frendziara* (od ang. *friend*), *hipisiara*, *lumpiara* (dwa znaczenia) 2005, *palanciara*, *patusiara* (od *patus* ‘osobnik patologiczny’), *sępiara*[8], *studenciara*.

Niektóre nazwy na *-ara* konkurują tu z innymi formacjami też będącymi nazwami żeńskimi: *faceciara* i *facetka*, *hipisiara* i *hipiska*, *studenciara* i *studentka*.

2.5. Ostatni typ obejmuje te wszystkie przykłady nazw żeńskich, które nie są już w ogóle motywowane nazwą męską, np. *jesieniara* (nie ma nazwy **jesieniarz*), a zostały utworzone od różnych podstaw przez dodanie właśnie sufiksu *-ara*.

jesień → jesieni-ara
dowolna podstawa → ekspresywna nazwa żeńska

Grupa V: *autobusiara*, *balangara*, *beodesiara*, *blachara*[9] 2003, *blondziara*, *chłopaczara*, *chomikara*, *chudziara*, wulg. *dojara*, *dyskotekara*, *dziąślara*, *fociara*, *gibara*, *giganciara*, *głupiara*, *goldeniara*, *grzeczniara*, *humpsiara*, *instagramiara*, *jesieniara* 2019, *kamieniara*, *kobieciara*[10], *komeciara*, *kompleksiara* 2007, *k-popiara*, *książkara*, *labadziara*, *lambadziara* 1999, *lampiara*, *lampusiara*, *latarniara*, wulg. *lodziara* 1974, *mejziara*, *namiociara*, *parówkara*, *pączkara*, *perfumiara*, *piękniara*, *pomarańczara*, *ptysiara*, *pomponiara*[11] 2001, *romansiara*, *roślinіara*, *rzepiara*, *skarpeciara*, *slamsiara*, *skokara*, *sofciara*, *spodniara* (w 1904 r. odnotowano inne znaczenie ‘obdarta spódnica’), *ściemniara* 2002, *tapeciara* 2001, *tipsiara*, *tramwajara*[12], *trawiara*, *waciara*[13] 2008, *vivaldiara*, wulg. *waflara*, *zodiakara*, *zmywara*, *wąsiara*, *wędliniara*, *włosiara*, *wódziara*, *zdjęciara*, *zębiara*.

---

7 Od młodz. *dzban* ‘mężczyzna, wobec którego mówiący ma negatywne uczucia i chce to wyrazić’ (WSJP PAN).

8 Od pot. *sęp* ‘osoba, która zamierza uzyskać korzyści dla siebie bez wysiłku, wykorzystując czyjeś osiągnięcia’ (ibid.).

9 Pot. pogard. ‘kobieta, która ubiera się w sposób wyzywający i ma zbyt ostry makijaż, zwraca uwagę na mężczyzn, którzy mają pieniądze i jeżdżą drogimi samochodami’ (ibid.). Formacja niemotywowana słowem *blacharz*.

10 Dwa znaczenia: 1. ‘kobieta interesująca się seksualnie innymi kobietami’; 2. żart. ‘kobieta, która otacza się mężczyznami, lubi z nimi flirtować, ma duże powodzenie u mężczyzn’. Definicje wynikają ze sposobów używania tego słowa w internecie.

11 Dwa znaczenia: 1. ‘cheerleaderka’, 2. pot. pejorat. ‘kobieta, która ubiera się w sposób wyzywający, z przewagą koloru różowego, i ma zbyt ostry makijaż’ (ibid.).

12 Pogard. ‘kobieta, która ma duży biust’.

13 Dwa znaczenia: 1. pot. ‘kobieta, która wytwarza i sprzedaje watę cukrową’, 2. pot. ‘gruby, złoty łańcuch noszony na szyi lub jako bransoletka’ (ibid.).

Wbrew pozorom niektóre z nich nie są odpowiednikami nazw męskich z sufiksem *-arz*. Na przykład zestawienie nazw *autobusiarz* ‘kierowca autobusu’ i *autobusiara* ‘kobieta, która lubi jeździć autobusem’ pokazuje, że motywacją dla nazwy *autobusiara* nie jest nazwa męska. Podobnie nie ma relacji motywacji słowotwórczej między wyrazami *kamieniara* ‘pasjonuje się naturalnymi minerałami, kryształami i kamieniami szlachetnymi i lubi je zbierać’ i *kamieniarz* ‘osoba zajmująca się zawodowo obróbką kamieni, wykonująca m.in. nagrobki’ (ibid.); *wędliniara* ‘ta, która lubi jeść wędliny’ i *wędliniarz* ‘osoba zawodowo zajmująca się produkcją wędlin’ (ibid.) itd.

Niektóre nazwy występują równolegle z formacjami utworzonymi innymi sufiksami, np. *pomponiara* i *pomponiarka*.

3. Jak wynika z opisu słowotwórczego, w omawianych nazwach wskutek wtórnego podziału morfologicznego doszło do wyodrębnienia sufiksu *-ara*. Nasuwa się więc pytanie, czy taki sufiks występował wcześniej lub występuje obecnie w polskim słownictwie ewentualnie w innej funkcji. Pewien trop podsuwa odnotowany w SW wyraz *kociara*, ale w innym znaczeniu, jako augmentatiwum nazywające dużego kota. Słowo to jest znane także polskim gwarom. Kartoteka *Słownika gwar polskich* (KSGP) notuje je jako zgrubienie od *kot* albo jako nazwę żeńską w znaczeniu ‘kotka’. Podobną budowę ma gwarowy wyraz *koziara*, w jednym ze znaczeń objaśniany w KSGP jako ‘zgrubiale, z niechęcią o kozie, ujemnie’, także gwarowa *krowiara* oznaczająca ‘dójkę we dworze’, czyli kobietę zajmującą się dojeniem krów, wyglądająca na określenie pejoratywne. Od tych słów pochodzą też nazwiska *Kociara*, *Koziara*. Genetycznie więc nie jest to sufiks zupełnie nowy, lecz zbiegł się pod względem brzmienia, a jak widać częściowo także funkcji, z sufiksem znanym w innej odmianie polszczyzny.

Ekspresywne, zasadniczo pejoratywne zabarwienie sufiksu *-ara* wzmacniane jest przez odniesienia i skojarzenia z innymi leksemami. Ich budowa przypomina bowiem pewne nazwy ekspresywne osób zakończone na *-ara*, zarówno motywowane, np. *ślamazara*, jak i niemotywowane: *maszkara*, *poczwara*. Wszystkie one nazywają kogoś ocenianego negatywnie. Ponadto zakończenie na *-ara* mają ekspresywne, wyjściowo augmentatywne, czyli zgrubiałe, nazwy pewnych maszyn czy urządzeń, np. *śmieciara*, pochodna od neutralnej nazwy *śmieciarka* czy *betoniara* od *betoniarka*, *kopara* od *koparka*. Podobnie brzmiące jeszcze inne niemotywowane słowa też mają odniesienie do czegoś ogromnego, ciężkiego lub brzydkiego, np. *landara* w znaczeniu przenośnym ‘coś dużego i niezgrabnego’. To zjawisko fonetycznej irradiacji, czyli promieniowania znaczenia na inne słowa na podstawie brzmieniowej, wpływa na percepcję członu *-ara* w nazwach żeńskich z tym zakończeniem. Poza tym budowa fonologiczna sufiksu *-ara* pod względem brzmieniowym łączy go z innym sufiksem ekspresywnym, mianowicie sufiksem *-or*, obecnym w formacjach o męskim rodzaju gramatycznym, występującym np. w takich słowach: *bucior*,

bysior, *jęzor*, potoczne *pisior* ‘penis’ lub pogardliwie ‘członek albo zwolennik partii PiS’, *przekazior* ‘środek, za pomocą którego różne informacje są podawane licznej rzeszy odbiorców, oceniany przez mówiącego pod jakimś względem negatywnie’.

Pejoratywny ładunek tkwi też w wyrazach zakończonych na *-or*, mających męski rodzaj gramatyczny, w których trudno doszukiwać się sufiksu, ponieważ są współcześnie niemotywowane, np. *basior* ‘samiec wilka’ lub potocznie ‘silny mężczyzna, o którym mówiący myśli z obawą lub z niechęcią’, potoczne *cykor* ‘tchórz’ lub ‘strach’, środowiskowe *kizior* ‘pijak’, *sikor* ‘zegarek na rękę, wyróżniający się z jakichś powodów, np. wyglądu albo wysokiej ceny’, wyraz pochodzący z gwary przestępczej. W jakimś stopniu te pejoratywa też mogą przez zjawisko irradiacji fonetycznej wpływać na ujemny wydźwięk sufiksu *-ara*. Na marginesie warto przypomnieć stawianą kiedyś tezę o nacechowaniu semantycznym wyrazów lub ich cząstek ze względów brzmieniowych, wynikającym z użycia w słowie niektórych głosek lub grup głosek[14]. W języku polskim o takie nacechowanie o charakterze ujemnym podejrzewano fonem *ch*[15]. Być może nośnikiem takiego nacechowania byłby też obecny w analizowanych sufiksach fonem *r*.

4. Ciekawe wnioski wynikają z danych dotyczących chronologizacji badanych nazw. Niestety, datowanie pierwszych pisanych potwierdzeń dostępne jest tylko dla tych nazw, które są ujęte w WSJP PAN. Najstarsza z nich to *nudziara* 1904, którą odnotował SW (III: 424). Opatrzył hasło kwalifikatorem *posp.*[olity] i wskazał, że jest to forma pochodna od nazwy męskiej *nudziarz*. Obok niej przytacza także inną formę żeńską: *nudziarka*, ale bez żadnych cytatów. *Nudziarz* jest zdefiniowany następująco: ‘ten, co nudzi, człowiek nudny, maruda, tetryk, zrzęda, mantyka’ (ibid.). Z czasów do II wojny światowej pochodzą kolejne formacje na *-ara*: *kuchara* 1913 i *plotkara* 1922. W latach 50. przybyło sześć takich nazw: *spryciara*, *handlara*, *rutyniara*, *ciuchara*,

[14] Henryk Kardela przytacza następujące przykłady w języku angielskim, które „wskazują na to, że istnieje bezpośredni związek między dźwiękiem (niekoniecznie onomatopeicznym) a znaczeniem. Związek ten może być na tyle silny, że niejednokrotnie jest w stanie wpłynąć na zmiany znaczeniowe […] *laewed*. W języku staroangielskim słowo to znaczyło tyle co ‘świecki, niewyświęcony’. Jednakże, prawdopodobnie z uwagi na to, że dźwięk *u*, szczególnie w połączeniu z *l* często implikuje rzeczy nieprzyjemne (np. *lurid* ‘ponury’, ‘śmiertelnie blady’, *lugubrious* ‘ponury’, ‘żałobny’, *allure* ‘zwabić’ […], to naturalne, nienacechowane emocjonalnie słowo z biegiem czasu zaczęło desygnować wartości ujemne: obecnie słowo to znaczy ‘lubieżny’, ‘sprośny’” (Kardela 1990: 32). I w innym miejscu: „sekwencja angielskich głosek *ash* bardzo często desygnuje szybki lub gwałtowny ruch: *flash* ‘błyskać’, *dash* ‘cisnąć’, ‘rzucić się’, *splash* ‘chlapnąć’, *lash* ‘chłostać’, *crash* ‘rozbić się’ itd. Podobnie, sekwencja głosek *bl* w języku angielskim bardzo często wiąże się z uczuciem odrazy i przesytu […] *blab* ‘paplać’, *blain* ‘pryszcz’, […] *blare* ‘wydzierać się’” (ibid.).

[15] Dowodem na rzecz tej tezy miałyby być alternacje *s* : *ch* i *sz* : *ch* przekształcające dane słowo w wyraz ekspresywny, np. *miska: micha*, *gruszka: grucha* oraz funkcjonowanie sufiksów *-ocha*, *-uch*, *-ucha*, *-och*, *-acha* jako nośników ekspresji, por. *-ocha*: *radocha*, *taniocha*, *-uch*: *komuch*, *staruch*, *-ucha*: *pokazucha*, *ciotucha*, *podpucha*, *-och*: *śpioch*, *tłuścioch*, *-acha*: *bystrzacha*, *równiacha*.

gówniara, *bikiniara*, a w latach 60. tylko trzy: *szczęściara*, *rozrabiara*, *cwaniara*; w latach 70. też tylko trzy, podobnie tylko trzy nowe nazwy w latach 80., a w latach 90. kolejne sześć. Wysyp pozostałych nazw nastąpił w pierwszej dekadzie XXI w., kiedy słownik WSJP PAN odnotował ich 19. Najmłodsza datowana w tym słowniku formacja to *jesieniara* z 2019 r. Nawet te wybiórcze dane pokazują, że na początku XXI w. sufiks *-ara* stał się modny.

5. Skoro wymienione nazwy na *-ara*, niezależnie od ich interpretacji słowotwórczej, odnoszą się do dziewczyn lub kobiet, to możemy potraktować je łącznie i próbować opisać obraz kobiety kryjący się w tych nazwach. Bogactwo znaczeń wymaga podziału całego zbioru na bardziej szczegółowe grupy leksykalno-semantyczne.

Niezbyt liczną grupę tworzą niewątpliwe derywaty z sufiksem *-ara* utworzone od słowotwórczo niemotywowanej nazwy męskiej i zasadniczo będące symetryczną nazwą żeńską. Są to takie nazwy, jak *hipisiara* od *hipis*, *lumpiara* od *lump*, *palanciara* od *palant*. Nazwa męska określa osobę z punktu widzenia jej pejoratywnej charakterystyki i to ta ujemna ocena przenosi się na nazwę żeńską. Neutralny wydźwięk mają jedynie symetryczne nazwy żeńskie od potocznych określeń mężczyzn, takie jak np. *faceciara*, *typiara*. Dla tej drugiej nazwy znamienny komentarz napisał internauta: „Na faceta ogólnie mówimy »jakiś tam typ« to na dziewczynę *typiara*, analogicznie można objaśnić parę *facet – faceciara*, obok formy *facetka*”[16].

Parę przykładów reprezentuje kategorię nazw członkiń partii: *konfiara* ‘*członkini Konfederacji*’ i *pisiara* ‘członkini PiS’. Obie są nacechowane ujemnie.

Większość analizowanych nazw łączy to, że wyrażają jakiś rodzaj dezaprobaty, niechęci, pogardy lub potępienia dla odpowiednio nazwanej dziewczyny lub kobiety.

Pierwszy podzbiór tworzą potoczne, zwykle pejoratywne nazwy kobiet zajmujących się daną działalnością czy aktywnością. Są tu nazwy zajęć, które można zaliczyć do kategorii zawodów, np.: *bukieciara*, *ciuchara* ‘sprzedaje ciuchy na bazarze’, *gazeciara*, *gliniara* ‘od *gliniarz*, czyli potocznie policjant’, *grzybiara*, *handlara*, *kuchara*, *perfumiara* ‘sprzedaje perfumy w internecie’, *pielęgniara*, *prywaciara* ‘ma prywatny sklep, warsztat, zakład usługowy’, *sklepikara*, *straganiara*, *waciara* ‘sprzedaje watę cukrową’.

Negatywna ocena wyglądu dziewczyny lub kobiety wiąże się z nazwami wskazującymi na cechy fizyczne, np.: *blondziara*, *chudziara*, *wąsiara*, *tapeciara* ‘kobieta lub dziewczyna, która nakłada na twarz grubą warstwę makijażu – tapetę’ od *tapeta* ‘makijaż’; cechy połączone ze sposobem zachowania, np. *seksiara* ‘dotyczy tego, że dana kobieta jest sexy w sposób ostentacyjny i przekraczający granice dobrego smaku’[17]; charakter ubioru, np. *szmaciara*, *tandeciara*; wyróżniające dodatki, np. *tipsiara*. Niektóre nazwy nie tylko opisują wygląd, lecz także zawierają składnik ‘ta, która

[16] https://www.instagram.com/reel/DU8bKDBDPDE/ (dostęp: 12 XII 2025).

[17] https://facet.onet.pl/dziewczyny/slodka-piekna-czy-sexy/x16dsjv (dostęp: 10 XII 2025).

lubi: nosić coś, ubierać się w coś itp.', np. *ciuchara* 'lubi ciuchy, markowe ubrania', *spodniara*, *dresiara*.

Wyróżnia się kilka nazw sportsmenek: *koszykara*, *siatkara* i kobiet związanych z wydarzeniami sportowymi: *pomponiara* 'dziewczyna należąca do zespołu, z którym w przerwach rozgrywek sportowych wykonuje taneczno-akrobatyczne układy; cheerleaderka'.

Licznie występują formacje pochodne od przymiotników nazywających cechy psychiczne. Zazwyczaj wybierane są cechy oceniane ujemnie, przez co derywat ma też wydźwięk pejoratywny, np.: *głupiara*, *grzeczniara*[18], *przeciętniara*, *sztywniara* (tu od *sztywny* w znaczeniu 'zachowujący się w sposób pozbawiony swobody i spontaniczności'), *cieniara* (od *cienki* w znaczeniu 'mało inteligentny, mało uzdolniony, mało sprawny'), *sofciara* ('od ang. *soft* miękki, dziewczyna słaba psychicznie').

Ujemna ocena wiąże się z nazwami zachowań uznawanych za niepożądane lub wręcz naganne, zwłaszcza ujawniające się w relacji do innych osób, np. *kręciara*, *naciągara*, *nudziara*, *plotkara*, *przekręciara*, *sępiara*, *ściemniara*, *wazeliniara*, *społeczniara* 'kobieta zbyt zaangażowana w sprawy innych ludzi, a przy tym chętnie ich poucza lub nagminnie informuje o ich działaniu policję albo inne służby, przez co staje się uciążliwa dla otoczenia', a także *bałaganiara*, *syfiara* 'robi syf, czyli brud i bałagan', *lansiara*, *panikara*. Zachowania ogólnie łamiące pewne zasady przywołuje *łobuziara* 'energiczna kobieta lub dziewczynka, która często zachowuje się niezgodnie z jakimiś regułami lub obyczajami', podobnie *rozrabiara*, która ma dwa znaczenia, jedno zbieżne z *łobuziara* i drugie 'dziewczyna lub kobieta, która lubi żarty i psoty'. Nie jest wykluczone użycie tych nazw żartobliwie, a nawet z aprobatą na przykład w stosunku do dziecka.

Pobłażliwie wybrzmiewa też nazwa *flirciara*, a z aprobatą połączoną z lekką zazdrością nazwy: *debeściara*, *farciara*, *fuksiara*, *szczęściara*.

Wulgarna *gówniara* i *szczeniara* to nazwy wytykające ich nosicielkom zbyt młody wiek, por. *gówniara* 'kobieta, którą mówiący uważa z racji jej młodego wieku za niegodną zaufania'.

Przedmiotem krytyki, czasem z nutką podziwu, są w nazwach pewne cechy charakteru czy usposobienia, np.: *cwaniara*, *spryciara*, *lajciara*, *tupeciara*.

Pogardę połączoną z potępieniem niosą nazwy opisujące postawy dziewczyn i kobiet wobec seksu: *lambadziara / labadziara* 'kobieta, która ubiera się i zachowuje w sposób wyzywający oraz o której sądzi się, że jest niezbyt inteligentna i chętnie nawiązuje kontakty seksualne', *lampiara* 'prostytutka od *lampa*, czyli rura, na której tańczą prostytutki'. Tu należy też wulgarna formacja *lodziara*, pochodna od frazeologizmu *robić loda*, i mająca to samo znaczenie *waflara* od *wafel* 'penis'.

---

[18] Aczkolwiek podstawą jest tu przymiotnik *grzeczny*, nazywający zasadniczo cechę pozytywną, to jednak w pewnych środowiskach i w pewnych kontekstach ten przymiotnik zaczyna nazywać cechę ocenianą ujemnie, por. analizę semantyki przymiotnika *grzeczny* (Przybylska 2014).

W wielu nazwach wspólnym komponentem znaczeniowym jest ‘ta, która lubi coś albo lubi coś robić, interesuje się czymś’.

Bardzo liczna i potencjalnie łatwo pomnażana jest grupa formacji odrzeczownikowych typu *kiełbasiara* od *kiełbasa*, które mają wspólną część definicji ‘ta, która lubi jeść lub pić coś’, np. kiełbasę. Tu należą analogiczne do podanego derywaty: *herbaciara*, *kawiara*, *piwiara*, *parówkara*, *pączkara*, *ptysiara*, *wędliniara*, *winiara*, *wódziara*, *zupiara*. Zazwyczaj mają zabarwienie żartobliwe, nierzadko są to nazwy, które wybierają same dla siebie ich nosicielki, przedstawiając się takim nickiem w komunikacji w internecie, np. *ptysiara*.

Nazwy amatorek czegoś dotyczą zarówno jedzenia, jak i ulubionych zwierząt, np. *kociara*, *psiara*, *koniara*. Osoby tak nazywane nie tylko lubią wskazane zwierzęta, lecz także hodują je z pasją i chętnie się nimi zajmują. Te nazwy nie są pejoratywne, przeciwnie – wyrażają pobłażliwą aprobatę z lekkim odcieniem żartobliwym. Na wyróżnienie zasługuje *kociara* jako nazwa o wysokiej frekwencji w badanym tu zbiorze nazw. Ponadto jest to pierwsza chronologicznie udokumentowana w 1992 r. nazwa żeńska na *-ara*, którą da się parafrazować przez neutralną lub pozytywną formułę ‘ta, która lubi coś’. Można więc postawić hipotezę, że od tej nazwy zaczęła się seria nazw podobnych znaczeniowo, tworzących stale i szybko rozrastającą się liczebnie kategorię miłośniczek czegoś. Wcześniej nie odnotowano nazw na *-ara* o tym odcieniu znaczeniowym.

Podobnie pobłażliwą aprobatę wyrażają nazwy wskazujące na czyjeś szczególne upodobania, czasem o charakterze jakiegoś hobby, np. *zdjęciara*, *fociara* ‘lubi robić zdjęcia, czyli foty’, *kamieniara* ‘lubi kolekcjonować kamienie’, *komeciara* ‘lubi komety’, *samochodziara* ‘pasjonuje się samochodami, mechaniką’, *samolociara* ‘pasjonuje się samolotami’, *zodiakara* ‘pasjonuje się znakami zodiaku’, *szafiara* ‘kobieta prezentująca innym osobom swój styl ubierania się dzięki zdjęciom i wpisom umieszczanym w internecie’, *lumpiara* / *lumpeksiara* ‘często robi zakupy w lumpeksach’; nadmierne zamiłowanie do gromadzenia lub kupowania czegoś, np. *chomikara*, *buciara* ‘miłośniczka butów’.

Pojawiają się nawet nazwy jednoznacznie pozytywne, np. *książkara* ‘lubi czytać książki’, *romansiara* ‘lubi czytać romanse’, *roślinara* ‘lubi hodować rośliny doniczkowe’, lekka dezaprobata wybrzmiewa wtedy, gdy dana pasja uważana jest za przesadę lub dziwactwo, np. *moneciara* ‘dziewczyna mająca obsesję na punkcie „Rodziny Monet” – popularnej serii książkowej z gatunku *young adult*’.

Pochodne od niektórych podstaw nazwy miłośniczek czegoś mają wydźwięk bardziej pogardliwy, np. *badziewiara*, *instagramiara*.

Zaskakujące są nazwy nawiązujące do bardzo osobliwych upodobań, pojawiające się w mediach społecznościowych, np. żartobliwa *stupkara* – nazwa z celowym błędem ortograficznym, pochodna od *stópka*, nazywająca kobiety traktujące stopy jako fetysz i zainteresowane zdjęciami czyichś stóp, *rzepiara* ‘lubi się fotografować na polach rzepaku’, *skarpeciara* ‘posiadająca dużo ładnych skarpetek i eksponująca

je', *włosiara* 'rozmiłowana w pielęgnacji włosów i dzieląca się w mediach społecznościowych swoją wiedzą na ten temat'.

Jako podstawa nazw na *-ara* funkcjonują nazwy ulubionych form spędzania czasu, np. *balangara*, *dyskotekara*, *karciara* 'lubi grać w karty', *żeglara* 'lubi żeglować'. Upodobanie do spędzania czasu raczej z chłopakami niż z dziewczynami wyraża formacja *chłopaczara*, z kolei *kobieciara* opisuje kobietę, która lubi uwodzić inne kobiety.

Nazwy fanek określonych zespołów lub gwiazd popu wyrażają zwykle lekką dezaprobatę, np. *bedoesiara* 'lubi rapera Bedoesa', *goldeniara* 'lubi brytyjskiego piosenkarza Harry'ego Stylesa i jego znany singiel', *k-popiara* 'lubi k-pop'.

Wyróżnia się grupa nazw kobiet opisująca różne rodzaje ich aktywności w mediach społecznościowych, zarówno neutralnie lub żartobliwie, np. *szafiara*, *memiara* 'tworzy memy internetowe', jak i z naganą, przez słowa pejoratywne, np. *nudesiara* od ang. *nudes* 'kobieta rozsyłająca swoje nagie zdjęcia za pomocą komunikatorów internetowych'.

6. Uchwycenie wydźwięku emocjonalnego i wartościującego nazw na *-ara* nie jest łatwe. Użytkownicy różnią się często w ocenie pod tym względem. Oto przykładowa opinia, kwestionująca częściowo wyżej opisane wywody:

> Warto przy tym zauważyć, że w języku młodzieżowym bardzo produktywny jest zwłaszcza przyrostek *-ara*, który służy do tworzenia potocznych nazw kobiet o wyraźnym nacechowaniu oceniającym. Do tej grupy należą m.in. *szafiara*: kobieta nadmiernie zainteresowana modą; *tapeciara*: kobieta o przesadnym makijażu; *zodiakara*: kobieta obsesyjnie zainteresowana astrologią; *rzepiara*: dziewczyna, najczęściej influencerka, robiąca zdjęcie w polu rzepaku czy *koniara:* dziewczyna nadmiernie skoncentrowana na koniach. Wyrazy te często nie są jedynie neutralnym opisem zainteresowań lub zachowań, ale niosą ze sobą wyraźnie szyderczy, a nawet obraźliwy wydźwięk, a ocena koncentruje się na wyglądzie kobiet, stylu ubrań i ich zwyczajach konsumpcyjnych[19].

Poniekąd wręcz przeciwne stanowisko sformułowane jest w takiej opinii:

> Nie jestem też przekonana, że nacechowanie sufiksu *-ara* jest jednoznacznie negatywne. W polskiej kulturze internetowej zakończenie to stało się kilka lat temu wyraźnie produktywne – za sprawą *kapibary* i jej memicznych konotacji. Był (jest?) taki trend „Jakie kapibary możesz spotkać w…" z hiszpańskim głosem lektorki czytającej

[19] Z pracy zaliczeniowej studentki filologii polskiej specjalności nauczycielskiej na Wydziale Polonistyki UJ.

tekst, tutaj przykład[20]. To dalej gdzieś w tle funkcjonuje i może być produktywnym wspomnieniem tego zjawiska[21].

7. Powyższy przegląd nazw żeńskich na *-ara* pozwala w rezultacie wskazać dwie główne funkcje tego sufiksu:

1) tworzenie nazw, które z dezaprobatą, niechęcią, pogardą, rzadziej z pewnym pobłażaniem mówią o dziewczynie lub kobiecie, która wykonuje czynność wskazaną wprost lub pośrednio podstawą słowotwórczą, a także ma jakieś – wskazane podstawą – oceniane zazwyczaj negatywnie cechy lub atrybuty wyglądu, ubioru, zachowania;
2) tworzenie nazw miłośniczek czegoś, które można parafrazować przez formułę ‘ta, która lubi coś’, mających czasem wydźwięk żartobliwy albo wręcz pozytywny lub wyrażających pobłażanie.

Wśród najnowszych neologizmów z okresu od 2000 r. dominują formacje z pierwszej powyższej kategorii semantycznej, por. tabela 2 z chronologicznie ułożonymi nazwami z WSJP PAN.

Tabela 2. Chronologia nazw na *-ara* według WSJP PAN

Nazwa	Rok pierwszego odnotowania nazwy	Nazwa	Rok pierwszego odnotowania nazwy
nudziara	1904	spadochroniara	1983
kuchara	1913	szmaciara	1984
plotkara	1922	meliniara	1986
spryciara	1950	wieśniara	1991
handlara	1953	kociara	1992
rutyniara	1955	prywaciara	1993
ciuchara	1956	syfiara	1994
gówniara	1956	łobuziara	1998
bikiniara	1957	lambadziara	1999
szczęściara	1962	dresiara	2001
rozrabiara	1965	pomponiara	2001
cwaniara	1966	tapeciara	2001
bałaganiara	1967	naiwniara	2002
lodziara	1974	ściemniara	2002
społeczniara	1976	blachara	2003

[20] https://youtube.com/shorts/jwlSnKnskJ0?si=ZdVMYL1CoUAxQDyy (dostęp: 25 III 2026).

[21] Z pracy zaliczeniowej studentki filologii polskiej specjalności nauczycielskiej na Wydziale Polonistyki UJ.

Nazwa	Rok pierwszego odnotowania nazwy	Nazwa	Rok pierwszego odnotowania nazwy
fuksiara	2003	wazeliniara	2005
tandeciara	2003	solara	2006
zadymiara	2003	kompleksiara	2007
farciara	2004	przekręciara	2007
debeściara	2005	kręciara	2008
kawiara	2005	waciara	2008
koszykara	2005	jesieniara	2019
lumpiara	2005		

Natomiast nazwy z drugiej kategorii, czyli odnoszące się do miłośniczek czegoś, są charakterystyczne zwłaszcza dla komunikacji internetowej. Często są używane w funkcji tzw. nicków, czyli nazw własnych, pseudonimów, pod którymi występują w internecie użytkownicy tego medium. Dziewczyny lub kobiety wybierają odpowiednią nazwę dla swego profilu w mediach społecznościowych, aby przyciągać osoby o podobnych zainteresowaniach.

Opisane nazwy pochodzą czasem od wyrazów znanych głównie lub wyłącznie w gwarze młodzieżowej czy tzw. slangu miejskim, np. *lansiara* od *lans*, *fociara* od *fota*/*focia*. Co znamienne, podstawą niektórych z nich są słowa zapożyczone z języka angielskiego, np. *frendziara* od ang. *friend* ‘przyjaciel’, *sofciara* od ang. *soft* ‘miękki’, *lajciara* od ang. *light* ‘lekki, traktujący coś lekko’.

Podstawą leksykalną nazw są niekiedy nazwy własne, np. *moneciara* od nazwiska Monet, co sprawia, że są one nieprzejrzyste semantycznie dla kogoś, kto nie zna odpowiednich realiów.

Aczkolwiek badany tu sufiks *-ara* jest wyspecjalizowany w tworzeniu nazw osób, to jednak trafiłam na jeden derywat, który ma podobną budowę, ale nie odnosi się tylko do osoby. Jest to słowo *trawiara*, zdefiniowane przez użytkowników internetu następująco: ‘w żargonie opiekunów zwierząt oznacza psa, który ma silną potrzebę zjadania trawy na spacerach’[22]. Oprócz tego *trawiara* funkcjonuje głównie w mediach społecznościowych i marketingu internetowym jako hasztag oznaczający osobę lubiącą naturę, spokój lub specyficzny humor.

Badając nazwy żeńskie, można na koniec postawić sobie pytanie, na ile stanowią one symetryczne odbicie nazw męskich. Jeśli pod tym względem spojrzymy na nasz zbiór, to stwierdzimy, że na 155 nazw żeńskich zakończonych na *-ara* tylko połowa ma odpowiedniki męskie. Druga połowa to samodzielne derywaty mutacyjne tworzone od różnych podstaw słowotwórczych. Oznacza to, że nowo powstające nazwy

[22] https://psibufet.com/blog/zdrowie/dlaczego-pies-je-trawe-przyczyny-i-rozwiazania (dostęp: 10 XII 2025).

żeńskie uniezależniają się od konceptualizacji opartej na istniejących nazwach męskich. W tym sensie można powiedzieć, że nazwy żeńskie się emancypują, użytkownicy szukają dla nich niezależnej bazy konceptualnej bez wykorzystywania obrazu świata zinterpretowanego językowo przez pryzmat ról męskich. W przypadku nazw odnoszących się do kobiet dominują formacje koncentrujące się na wyglądzie, stylu życia, emocjonalności oraz zainteresowaniach i szczególnych upodobaniach. Kobiecość opisywana jest przede wszystkim poprzez cechy zewnętrzne oraz zachowania społeczne podlegające ocenie estetycznej i obyczajowej.

Literatura

Grzegorczykowa R., Puzynina J., 1979, *Słowotwórstwo współczesnego języka polskiego. Rzeczowniki sufiksalne rodzime*, Warszawa.

Kaproń-Charzyńska I., 2011, *O nazwach żeńskich typu* kobieciara, samochodziara *w komunikacji internetowej*, [w:] E. Badyda, J. Maćkiewicz, E. Rogowska-Cybulska (red.), *Wokół słów i znaczeń*, t. 4: *Słowotwórstwo a media*, Gdańsk, s. 197–206.

Kardela H., 1990, *Ogdena i Richardsa trójkąt uzupełniony, czyli co bada gramatyka kognitywna*, [w:] J. Bartmiński (red.), *Językowy obraz świata*, Lublin, s. 15–40.

KSGP: *Kartoteka Słownika gwar polskich PA*N, Instytut Języka Polskiego PAN, Kraków, [on-line:] https://rcin.org.pl/ijp/dlibra/publication/37156 (dostęp 10 XII 2025).

Przybylska R., 2009, *O niektórych anglicyzmach w języku młodzieży*, [w:] A. Janus-Sitarz (red.), *W trosce o dobrą edukację. Prace dedykowane profesor Jadwidze Kowalikowej z okazji 40-lecia pracy naukowej*, „Edukacja Nauczycielska Polonisty", 10, Kraków, s. 102–112.

Przybylska R., 2012, *Na marginesie nazw kobiet na* -ara, -ówa, [w:] H. Burkhardt, R. Hammel, M. Łaziński (red.), *Sprache im Kulturkontext. Festschrift für Alicja Nagórko*, „Berliner Slawistische Arbeiten", t. 39, Frankfurt am Main, s. 145–151.

Przybylska R., 2014, *Czy słowo* grzeczny *się psuje*, [w:] J. Bloch, D. Lewandowska-Jaros, R. Pawelec (red.), *Grzeczność nie jest nauką łatwą ani małą. Język, działanie, kultura*, Warszawa, s. 285–292.

Siudzińska N., 2016, *Formacje ekspresywne we współczesnym języku polskim (na przykładzie wybranych pospolitych nazw osobowych)*, Warszawa.

SW: J. Karłowicz, A.A. Kryński, W. Niedźwiedzki (red.), *Słownik języka polskiego*, t. I–VIII, Warszawa 1900–1927.

USJP: S. Dubisz (red.), *Uniwersalny słownik języka polskiego*, t. I–IV, Warszawa 2003.

Wielki słownik języka polskiego PAN. Geneza, koncepcja, zasady opracowania, praca zbiorowa, red. P. Żmigrodzki, M. Bańko, B. Batko-Tokarz, J. Bobrowski, A. Czelakowska, M. Grochowski, R. Przybylska, J. Waniakowa, K. Węgrzynek, Kraków 2018.

Wileczek A., 2022, *Współczesna polska młodomowa*, [on-line:] https://wspolnoty2023.ceo.org.pl/wp-content/uploads/2022/09/Mlodomowa_materialy-informacyjne.docx (dostęp: 10 XII 2025).

WSJP PAN: P. Żmigrodzki (red.), *Wielki słownik języka polskiego PAN*, [on-line:] https://wsjp.pl/ (dostęp: 10 XII 2025).

Źródła internetowe
https://facet.onet.pl/dziewczyny/slodka-piekna-czy-sexy/x16dsjv (dostęp: 10 XII 2025).
https://obserwatoriumjezykowe.uw.edu.pl/ (dostęp: 28 I 2026).
https://obserwatorium-mlodziezy.ujk.edu.pl/ (dostęp: 25 I 2026).
https://psibufet.com/blog/zdrowie/dlaczego-pies-je-trawe-przyczyny-i-rozwiazania (dostęp: 10 XII 2025).
https://www.instagram.com/reel/DU8bKDBDPDE/ (dostęp: 12 XII 2025).
https://www.miejski.pl/ (dostęp: 20 I 2026).
https://youtube.com/shorts/jwlSnKnskJo?si=ZdVMYL1CoUAxQDyy (dostęp: 25 III 2026).

About Female Names Ending in *-ara*

Abstract

The study examines a corpus of over 150 expressively marked feminine names ending in the suffix *-ara*. The article situates these formations in the word-formation system of the Polish language, identifying five structural types. Furthermore, it explores the factors contributing to the pejorative connotation associated with the suffix *-ara*. By tracing the chronological development of these names, the analysis reveals the contemporary sociolinguistic image of women and girls that they reflect. Finally, the paper highlights the specific functioning of names ending in *-ara* in social media.